

det var som sagt 1½ Times Rejse — 8 Kr., Udgiften for Brugeren var altsaa tilfammen 12 Kr. 50 Ore, foruden at han maatte hente Konsulenten paa Stationen, køre ham tilbage igen og koste ham frit i den Tid. Jeg vil ikke sige, at det er en meget stor Udgift, men en Del af Pengene kunde dog spares. Til Sammenligning vil jeg anføre, at hvis en Mand skal have en Konsulent, som bor i Nærheden, lad os for ikke at nævne Navne, antage, at Konsulenten boede i Skagen, og han altsaa skal hentes til en Gaard en Mil eller to derfra, saa henter man Konsulenten med egen Vogn og slipper for det første for Særnbanebilletten, dernæst for 1 Kr. til Dragerpenge og Droske og endelig for 8 Kr. i Dagpenge. Man tører ham lige ud til sig og giver ham straks Frokost, der er ingen Tid eller Lejlighed til at spise noget mellem Morgentaffen og Frokosten. Dette, om en Mand bor to Mil fra Skagen eller to Mil fra en Station, hvor man altsaa skulde køre hen for at hente Konsulenten, vilde jaaledes i dette Tilfælde fremkalde en Forskel paa ca. 12 Kr. Kan han hente ham direkte i Byen, hvor han bor, har han ingen anden Udgift end Vognen; i det andet Tilfælde har han en Udgift af 12 Kr. foruden Vognen, for et kort Besøg. Forskellen mellem de forskellige Brugerens Stilling lige over for Konsulenterne bliver altsaa større, jo større Afstand der er mellem dem og Konsulenten. For Sylland og Fyn have vi nu Konsulenter boende i Randers og Kolding. Hvis altsaa en Mand bor lige ved Kolding eller Randers og skal have Konsulenten, koster det ikke andet end Vogn og Kosten, men skal en Mand f. Eks. have Konsulenten fra Randers, der har at sørge for de nordlige 2/3 af Sylland, og han bor noget langt borte, f. Eks. i Tisted Amt, saa at Konsulenten faar en lang Køretur med Særnbanen og tilhørende Diæter, saa fordyrer det i en betydelig Grad Benyttelsen, det sker altsaa for alle dem, der ikke bo i Nærheden af den By, hvor Konsulenten har Bolig. Vi kunne naturligvis ikke alle have det lige godt; vi ere afhængige af vore Ejendomsforhold, men der kunde dog tilvejebringes nogen Ligelighed derigennem, at Konsulenterne fik fri Rejse i det mindste paa Særnbanerne. Saa fordelte vi da Udgiften, det er dog en Byrde, der skal bæres af det hele, og alle fik derved en nogenlunde let og nogenlunde ligelig Udgang til at benytte Konsulenterne, og det forekommer mig ikke saa urimeligt, om den ærede Minister kunde skaffe et saadant Forhold til Beje. Ganske vist sagde den ærede Minister, at der ikke længere var nogen stor Tendens til at give Fribilletter, og det har

min fulde Tilslutning, men jeg skal ikke nægte, at naar man har det Særshn, at Amtmændene, der ikke have noget at gøre uden for deres Amt i tjenstlig Henseende, kunne rejse frit i hele Danmark, uagtet de paa samme Tid have meget betydelig Besøringsgodtgørelse af Amtet til at rejse i Amtet, saa forekommer det mig nok, at der kunde være nogen Billighed i at sige: Lad os i det mindste give Konsulenterne Fribilletter inden for de Distrikter, hvor de skulle virke til Fordel for Mejerivæsenet. Jeg tillader mig altsaa at anbefale denne Sag til den højtærede Minister.

Judenrigsministeren (Hørring):

De enkelte Eksempler, som det ærede Medlem fremdrog, kan jeg naturligvis ikke gaa ind paa, men jeg vil meget gerne have den Regning, som det ærede Medlem omtalte, thi jeg tror nok, jeg tør sige, at noget galt maa der være med den. Hvori det gale stikker, ved jeg ikke i Øjeblikket, men Regningen kan ikke være rigtig, navnlig kan det ikke være rigtigt med de 8 Kr. i Diæter. Det er, som sagt, for meget forlangt, at jeg skal censurere Mejerikonsulenternes Regninger paa staaende. Jod i Rigsdagen, det kan jeg ikke gøre, men jeg vil meget gerne se den Regning. Det ærede Medlem ved, at jeg altid er parat, naar Folk ville henvende sig til mig med Klager, og Sagen skal jeg ogsaa undersøge og se at bringe den i Orden. Hvad angaar Særnbanebilletter, da er det i og for sig ikke min Sag at afgøre det, det hører andetsteds hen, og jeg har kun kunnet udtale mig om det almindelige Princip, man følger. Jeg tror dog ikke, jeg naar nogen Vej derved ved at trænge paa for at faa Fribilletter til Konsulenterne; kommer man først ind paa det, vil man i Virkeligheden komme meget vidt.

Jeg glemte før at omtale, at den ærede Ordfører nævnte „Berlingske Tidendes“ Privilegium, om hvilket der har været en Konference i Udvalget. Det er ganske rigtigt, at efter at Fru Berling er afgaaet ved Døden, har Ministeriet givet Exöcutor testamenti en Tilladelse til indtil videre, rent foreløbig, at vedblive med Udøvelsen af Privilegiet, idet det ikke var muligt lige i Øjeblikket at træffe en endelig Ordning. Herved opnaar man tillige dette, at man faar Tid til at forberede en Ordning af Forholdet, og navnlig ogsaa, at man kan faa Oplysning om, hvilken Værdi Privilegiet i Virkeligheden har. Derom er der vist meget forskellige Meninger hos Folk, der ikke kende Sagen; og de, der kende Sagen, ere vist ikke mange. Der nævnes store Beløb, som Privilegiet skulde